
Allop was hier: Some Things Perishable

GEPLAATST OP: MAY 6, 2014

[Terug naar nieuws](#)

Afgelopen donderdag stond Nest in Den Haag in het teken van vergankelijkheid. De Zweedse fotografe/kunstenaar Charlott Markus speelde voor deze zestiende editie van Nest voor curator. Ze selecteerde werken die het publiek de mogelijkheid biedt stil te staan bij het gegeven dat in werkelijkheid niets stil staat -naar verloop van tijd verdwijnt het leven en keert het terug in andere vorm. 'Een poëtische en confronterende ervaring' zoals het programma omschrijft. Tijdens deze vier uur durende tentoonstelling is het werk te zien van Danielle van Ark, Niels Albers, Frank Ammerlaan, Saskia de Brauw, Popel Coumou, Amie Dicke, Maarten Rots en Batia Suter.

Door Marjolein Telkamp

Foto's door Aniek van der Hoek

Enmaal aangekomen op de locatie kijken we ietwat verontwaardigd om ons heen. Het plan was om voor de opening nog even een café op te zoeken maar de bederfelijkheid van deze buitenwijk is zo onontkoombaar dat we voor onze eigen veiligheid toch maar doorlopen. Met een smaak van vergane glorie en een dorst naar verfrissing stappen we vervolgens veel te vroeg Nest binnen. We bestellen wat te drinken, werpen een nieuwsgierige blik op de nog overleggende kunstenaars en gaan buiten op een bankje geduldig zitten afwachten. Wanneer het zestig plus publiek aan komt lopen en we ons realiseren nog

eerder aanwezig te zijn dan de early birds stellen we onszelf gerust met de gedachte dat het slechts een kwestie van tijd zal zijn dat dit beschamende moment voorbij zal zijn.

Aanleiding voor *Some Things Perishable* was de

ALLOP

De visie van een collectief op een nieuwe wereld vol kunst, cultuur en filosofie

Markus: "Ik was getuige van een bijzonder en confronterend moment waarin de dood binnen het leven en vice versa werd bediscussieerd in relatie tot wat enerzijds een persoonlijke reis was, anderzijds de voorbereiding voor de afsluiting van een kunstproject". De ongecompliceerde kale kist reflecteert een 'bescheiden houding ten opzichte van de eeuwigheid'. Naast de kist zelf is er een video te zien waar Albers samen met zijn grootmoeder ter afronding de bekleding vastniet aan de binnenzijde. Duidelijk wordt dat tot het moment daar is de kist dienst zal doen als koffietafel. Grootmoeder geeft instructies waar de manden en puzzels plaats zullen moeten nemen. De wijze waarop alles gebeurt spreekt net als de kist een eenvoudig -en misschien wel kenmerkend Nederlands- realisme uit.

Even verderop is het werk te zien van Danielle van Ark. Drie foto's van vergaande grafboeketten illustreren de vergankelijkheid. Ietwat cliché vinden we. Wat meer opvalt zijn de twee opgezette rottweilers die in de ruimte ernaast op een kleedje staan. Ze behoorden ooit toe aan een Haagse dame die na hun dood geen afscheid wilde nemen en ze liet opzetten. 'Van Ark wil door haar werk haar eigen sterfelijkheid benoemen, dan wel te overwinnen'.

In de ruimte erachter is de video van Frank Ammerlaan te bekijken. Op genadeloze wijze slachten twee Russische mannen een schaap. Verder zien we beelden van protest en biddende mensen. 'De video toont enerzijds de religieuze behoefte om de eindigheid te overwinnen in het hiernamaals en anderzijds de maatschappelijke behoefte om iets in dit leven teweeg te brengen door te protesteren tegen het regime. Beide

ambities worden teniet gedaan door de slachting. De mannen maken door dit terugkerend ritueel hun bestaan mogelijk, zonder dat ze de ambitie hebben om buiten hun dagelijks overleven iets anders toe te voegen of na te laten'. Tijdens de film rollen we in een diepgaand gesprek. "Het blijft gaaf dat kunst een psychologisch fenomeen zo sterk aan kan zetten".

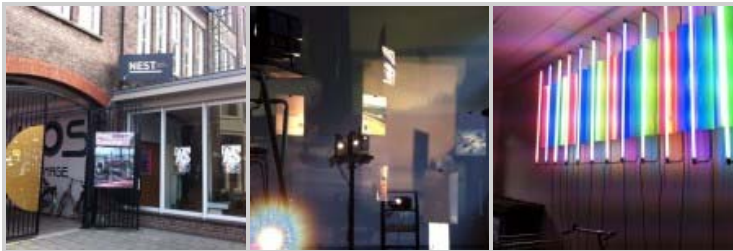
We lopen verder. In het midden van de ruimte hangt het werk van kunstenaar/internationaal topmodel Saskia de Brauw. Tijdens haar veelvuldig reizen verzamelt ze perishable things: afgedankte spullen, verloren dingen, restanten van iets. 'Het zijn niet de grootste gebaren waar we om herinnerd willen worden, maar eerder de ongewenste sporen van ons leven die we het liefst nooit meer tegenkomen. De selectie van foto's dient als staalkaart van het geheel en als een vertegenwoordiging van een verzameling die het onbelangrijke alsnog eeuwigheidswaarde willen schenken'. De absolute schoonheid van de Brauw zelf -sorry, ja echt- gecombineerd met op het oog totaal onbelangrijke vergane glorie lijkt een opmerkelijk contrast. Of heb ik me te veel beperkt in het definiëren van volmaaktheid en overzie ik juist de verrijkende aspecten van het dagelijkse leven?

Ook de andere kunstenaars spelen met het (on)belangrijke en heden/verleden. Kunstenaar Batia Suter toont een videopresentatie vol ooit belangrijke en onbelangrijke stoelen. 'Een stoel is een object dat binnen elke cultuur terug te vinden is en zo een universele waarde vertegenwoordigt. De video laat zien wat niet meer is, maar tegelijkertijd toch is gebleven'. Naast het werk van Suter zijn landschappen van kunstenaar Popel Coumou te zien. Coumou heeft met stukjes plastic, papier en foto landschappen gecreëerd die nooit echt bestaan hebben. Het zijn herinneringen aan een verleden dat zich nooit in het heden heeft bevonden. 'Foto's zijn het bewijs van iets dat ooit was' luidt de informatie bij de foto's van Amie Dicke. Dicke legde echter de werkelijkheid vast waarna ze deze met een schuurapparaat vernietigd. 'Het verleden wordt niet geregistreerd,

maar ontkend en onbetrouwbaar gemaakt'. Terwijl Dicke het leven van de gefotografeerde ontkend geeft Maarten Rots zijn foto's het leven terug. In deze ruimte projecteren meerdere diaprojectors foto's van mensen uit het verleden op blaadjes die door de ruimte hangen. 'De overledenen houden elkaar in de installatie gezelschap in een gezamenlijk gefabriceerd landschap waar ze de mogelijkheid geboden wordt even weer iets te betekenen buiten de schoenendozen op een rommelmarkt'. Het geeft een dromerig effect waar we lang naar kunnen kijken.

Aniek en ik dwalen nog wat rond tussen het voor ons onbekende publiek dat voornamelijk uit Rietvelders lijkt te bestaan en na ons laatste drankje laten we ze in het verleden verdwijnen. Voordat we het pand verlaten doe ik echter nog wel een verwoede poging om mijn herinnering aan SDB levendig te houden en stop stiekem een object in mijn rugzak. Voor Nest vrij onbelangrijk, maar voor mij van levensbelang- besluit ik, met twee biertjes op.

Voor een impressie van Some Things Perishable zie [hier](#).

© Aniek van der Hoek © Aniek van der Hoek © Aniek van der Hoek